

З-за океану на рідне Полісся

Почесний консул України в штатах Вашингтон і Орегон наш земляк Валерій ГОЛОБОРОДЬКО нещодавно відвідав Березне.

Березнівчани середнього і старшого віку пам'ятають той час, коли райспоживспілку очолював тоді молодий і прогресивний В. І. Голобородько. За роки перебування на цій посаді він багато зробив для піднесення кооперативної галузі, запровадження в роботу її закладів нових тогочасних методів діяльності. Згодом Валерія Івановича призначили заступником Рівненської облспоживспілки, де він як фахівець теж себе проявив з найкращої сторони.

А нещодавно в Березне завітав його син тридцятичотирирічний успішний бізнесмен Валерій Голобородько — молодший у ранзі почесного консула України в штатах Вашингтон і Орегон США. Разом з дружиною Соломією та рівненським релігійним діячем О. А. Котком він побував у рідній Березнівській школі №1, нині гімназії ім. М. Буховича, де з приємністю оглянув навчальний заклад, пригадав дитинство, сидячи за партою у своєму колишньому класі.

Згодом В. В. Голобородько мав зацікавлену бесіду з директором гімназії С. В. Делідом. Гість висловив бажання допомоги рідній школі, зокрема зробити ремонт у класі, де навчався, а також посприяти в облаштуванні кабінету християнської етики тощо. На згадку про цю зустріч Степан Васильович вручив йому роботу юного художника, вихованця навчального закладу.

Під час цієї зустрічі Валерій Валерійович розповів, що він днями побував у Дніпровському військовому госпіталі, для потреб якого зусиллями громади штату Вашингтон зібрано контейнер з медичним обладнанням на суму 781 тисячу доларів. Перед цим в рамках благодійної акції також було відправлено на адресу Київського військового госпіталю контейнер вартістю вкладень 800 тисяч доларів. Взагалі, громади української діаспори у штаті Вашингтон займаються підтримкою та допомогою не тільки військових медичних закладів, але й малозабезпечених

співбесіди він взяв мене на роботу регіональним менеджером. Однак не покидала мрія про власну справу. І ми з дружиною вирішили переїхати з Санта-Барбари у м. Сіетл, де мешкає більше українців. Там я, врешті, здійснив задумане — відкрив свій бізнес. Правда, довелося взяти, де міг, кредит. Великі суми не давали, бо в мене не було ще своєї кредитної історії. Слід сказати, що чимало знайомих мене відмовляли від цього ризикованого рішення, адже це був кінець 2008 року, коли в Америці почалася економічна криза. Але ми зробили крок віри і Бог нас благословив на добрі справи. Минули роки і ми зараз володіємо фінансовою компанією, яка має річний оборот у сто мільйонів доларів.

- А як ви справляєтесь з одночасним виконанням обов'язків керівника компанії та почесного консула України?

- Коли мене призначили почесним консулом, то я всі бізнесові справи передав дружині Соломії, до речі, яка мені подарувала двох чудових донечок і двох синочків. Тож вона,

участь росіяни з російськими прапорами, тоді це дуже серйозний контраргумент на нашу користь.

Хоча треба зазначити, що російська пропаганда дуже сильно працює в Америці. Старше покоління емігрантів дивиться по телевізору їхні серіали, а у перервах між ними звучать випуски московських новин і глядачі отримують отруйну дозу брехні, в якій, на жаль, не всі можуть розрізнити підступність і шкідливість... Тому іноді доводиться роз'яснювати росіянам-емігрантам справжню суть облудної російської пропаганди.

Продовжуючи тему моїх завдань і повноважень як почесного консула України, скажу, що вони широкі і відповідальні. Зокрема, щодень працюю на об'єднання української громади у двох штатах. Адже, так само, як в Україні, люди діляться на тих, хто прибув з якого регіону, хто якою мовою розмовляє, у яку церкву ходить, яку політичну силу підтримує і т. д.

Тому проведення українських фестивалів, збір і відправка гуманітарної допомоги в Україну слугують об'єднуючим фактором нашої діаспори в США.

- Вам, Валерію Валерійовичу, напевно, доводиться зустрічатися і бесідувати з американськими громадськими діячами та політиками. Як вони оцінюють нинішню ситуацію в Україні, її перспективи?

- Спочатку скажу свою особисту думку. Я вірю, що наша держава у майбутньому буде економічно сильною і процвітаючою. Щодо цього знаю й думку політиків та конгресменів. Зокрема, декілька місяців тому я зустрічався з братом колишнього президента США Джорджа Буша Джебом Бушем. То він, як й інші відомі люди, дуже оптимістично дивиться на перспективи України. Але нам ще треба до цього докласти багато зусиль — побороти корупцію, розкрадання загальнонародного добра та інші негативні і шкідливі явища. І тоді наступні покоління українців житимуть в іншій країні — багатій та цивілізованій, справді демократичній.

Я завжди говорю, що незалежність, яку ми

тримкою та допомогою не тільки військових медичних закладів, але й малозабезпечених людей, сиріт і вдів, шкіл та ін.

Користуючись нагодою, я попросив нашого земляка В. В. Голубородька відповісти на декілька запитань.

- Найперше, розкажіть, будь ласка, про дитинство, проведене у Березному, подальший шлях до свого бізнесового майбутнього у Штатах, визнання як громадського діяча американської діаспори.

- З приємністю пригадую рідний березнівський дитсадочок «Сонечко», в якому мені єдине не подобалося, що там потрібно було вдень спати. Тоді, в часи радянської влади, як розповіли мені згодом батьки, я, прийшовши з садочка, сказав їм: «Тату й мамо, навчіть мене вірити в Бога». Думаю, що, напевно, хтось з вихователів мені про це говорив. Тому я щиро дякую Господу, що він мене веде по життю, і вірю в те, що все навколо нас то – велике чудо Боже.

Коли я закінчував другий клас Березнівської СШ №1, то нашого тата перевели на роботу у Рівне заступником голови облспоживспілки. Згодом туди переїхала вся сім'я. Отож з третього по одинадцятий клас я навчався в школі та гімназії, після закінчення якої вступив у Міжнародний християнський університет, де отримав диплом бакалавра новітніх інформаційних систем. Однак цього для мене виявилось замало і я закінчив Київський національний університет ім. Т. Шевченка і став магістром права.

Після завершення навчання ми одружилися з моюю коханою дівчиною, теж рівнянкою Соломією, яка, до речі, вже тоді жила в США у штаті Каліфорнія. І, хоч я в Україні вже налагодив свій бізнес і мав від нього непогані гроші, та все-таки мені необхідно було переїжджати у Штати до молодої дружини. Коли я потрапив туди, то спочатку пережив великий шок. Адаже не міг знайти роботу, на мої дипломи ніхто не звертав увагу, вони нікому не були цікаві. Тож змушений був працювати ...футбольним суддею і навіть не в полі, а на лінії. Займався цим лише у суботу, коли проходили матчі.

Згодом поталанило влаштуватися в одній з компаній, де через півроку мені запропонували посаду помічника менеджера. Але я там довго не затримався, бо мав прагнення відкрити власний бізнес. І тут, на щастя, друзі познайомили мене з власником крупної компанії, річний фінансовий оборот якої сягав більше двох мільярдів доларів. Піс-

очоливши компанію, залишається турботливою дружиною та ніжною мамою. Крім цього, Соломія ще продовжує успішно навчатися. Я дуже радий, що маю таку надійну і вірну дружину, справжню помічницю і порадилицю. За це дякую Богові, адже без неї я не став би таким, яким зараз є.

- Валерію Валерійовичу, як трапилося, що вас призначили почесним консулом України у двох великих штатах і яка ваша місія на цій відповідальній посаді?

- Це був прецедент, коли почесного консула призначили відразу на два округи. Тому виникало чимало здивувань і запитань. Але це було особисте рішення міністра закордонних справ України пана Клімкіна після того, як в мене було три інтерв'ю в МЗС України, інтерв'ю з послом України в США та серйозне інтерв'ю з самим міністром. І я вважаю, що це правильне рішення, адже ці два штати знаходяться поруч і в них проживає близько дев'яноста тисяч українців.

Щодо моєї місії і завдань в статусі почесного консула, то вони, зокрема, полягають в представленні інтересів України на території штатів Вашингтон і Орегон, розбудові політичних, бізнесових та культурних зв'язків між цими регіонами США та Україною, а ще в здійсненні соціальних та гуманітарних проектів. Слід з приємністю зазначити, що в цьому році вперше за 25 минулих років мер м. Сіетл оголосив 24 серпня Днем України і місто масово й барвисто святкувало День незалежності нашої держави. А 27 серпня ми провели український фестиваль, на якому були присутні близько 12 тисяч людей. Під час нього виступили запрошені переможець «Голосу країни» Антон Копитін, фіналіст конкурсу «Україна має талант» Валентин Лисенко, народний артист України Ігор Богдан, відома молода співачка Тоня Матвієнко, співак Богдан Пастух зі Львова та чимало цікавих місцевих українських та американських виконавців. Приємно, що на цьому святі мистецтва були присутні не тільки українці, але і євреї, і молдавани, і росіяни, які прийшли привітати та підтримати нас. До речі, в Америці багато росіян, які мають здорове мислення, бо не отруєні путінською пропагандою. Вони приходять на мітинги в підтримку України, пікетують консульство Росії. Бо, коли це роблять тільки українці, то представники цієї держави кажуть, що це націоналісти, а коли у таких акціях беруть

Я завжди говорю, що незалежність, яку ми отримали 25 років тому, була ще несправжньою. Ось тільки зараз вона здобувається, на жаль, дорогою ціною, адже у цій боротьбі проливається кров кращих синів і доньок України, які віддають своє життя за незалежність, свободу і територіальну цілісність нашої держави. Тому гуманітарна допомога, яку ми збираємо і відправляємо сюди, - це знак вдячності борцям за незалежність України, яких ми щиро поважаємо і цінуємо. Ми переконані, що Крим і тимчасово окуповані частини двох східних областей будуть обов'язково знову у складі нашої держави.

- Що вас покликала в рідні країні, зокрема, в Березне?

- За своїм складом характеру і завдяки батьківському вихованню я був, є і завжди буду щирим патріотом України, своєї родини та Березного. І, хоча цього разу в мене було заплановано чимало важливих зустрічей в інших містах нашої держави, але я їх відмінив, аби побувати в місті мого дитинства, тобто в Березному. Хочу оглянути його, поспілкуватися з березнівчанами. До речі, в мене сьогодні була цікава зустріч з мером міста Русланом Пилипчуком. Ми з ним обговорювали перспективи налагодження зв'язків між Березним і штатом Вашингтон, говорили про те, які ми можемо здійснити спільні економічні проекти, що принесуть користь, насамперед, жителям вашого і мого міста. Дуже хотілося б, щоб продукція, виготовлена на місцевих підприємствах, продавалась у США. Але в мене є обов'язкова умова, щоб в проектах брала активну участь місцева громада, тобто робила й свій, хай символічний, фінансовий внесок у реалізацію цих спільних справ.

З часом планую привезти сюди американських бізнесменів, які захочуть власти свої кошти у перспективні інвестиційні проекти.

- Пана Валерію, що ви побажаєте березнівчанам?

- Найперше, хочу привітати усіх земляків з минулим ювілеєм незалежності України, яку ми зараз здобуваємо. Бажаю усім й надалі невтомно працювати на зміцнення економіки і розбудови нашої держави і, зокрема, Березного. Бо тільки, об'єднавшись, гуртом ми зможемо збудувати омріяну багатьма поколіннями українців сильну, багату і незалежну державу.

Павло РАЧОК.